

изъ тѣлото; а освободенната отъ въглеродѣтъ кръвь
са очиства и става изново алена. Послѣ Лавуазе
са появилъ Милнъ Едварсъ, който направилъ множе-
ство опити надъ животните и обяснилъ това дѣло малко
по-друго яче, т. е. той открилъ самата истина. По
неговото мнѣние, когато кръвьта преминува презъ
тѣлото, то носи съ себѣ си растворена въгленна
кислота; а когато въздухътъ влиза въ бѣлиятъ дробъ,
то кислородътъ остава тамъ и изгонва въгленната
кислота. Въ въздухътъ са намира кислородъ и азотъ;
а въ кръвьта — въгленна кислота: кислородътъ и
азотътъ влизатъ вътре, а въгленната кислота излиза
вънъ. Когато въ въздухътъ са намира много въгленна
кислота, то това промѣнение не може да стане
и човѣкъ са задъхва и умира. Приѣмениятъ кис-
лородъ влиза въ кръвьта и растворя са; а азотътъ
са вѣрща, заедно съ въгленна кислота, назадъ цѣлъ.
Когато кръвьта преминува презъ тѣлото, то кисло-
родътъ са сжединява съ въглеродѣтъ, образува въ-
гленна кислота и въ такавъ видъ дожда до бѣли-
ятъ дробъ. „А за какво употрѣбление е азотътъ?“
ще да попитате вие. — Азотътъ е твърде полезенъ
за човѣческиятъ животъ, отговарямъ азъ. Ако въ возду-
хътъ да би билъ само кислородъ, или ако азотътъ
да би приличалъ на кислородътъ, то тие два газа
твърде скоро би унищожиле нашиятъ организмъ.
Азотътъ не позволява на кислородътъ да влиза съ
твърде голѣмо количество въ тѣлото ни; а отъ това
излиза такова едно послѣдствие, че нашите жизненни
отправления вѣрватъ полека и правилно. Ако подъ
единъ стѣкленъ калпакъ, който е пълненъ съ кисло-
родъ, пуснеме нѣкоя мишка или друго нѣкое животно,